Годива

Аз чакам радо пратеник в Ковентри;
И, щом дъщеря, дал от моята ръка
На първия градски жител; и ей клетва
За здравото опазване в този град.

Не само ний, люде на нови времена,
На нови ера роби,
~~С кръвожаден ум живеем~~, а който
Навикнал
обичаме над нищото е силен
Да тегли; в самовластието грозно
На бъдното ще правда и ще кръвта,
Народът свой не само ние любим
И ~~чувствуваме~~ живеем за доброто му спокойно!
Не както нас на думи, а на дело
Показа своята обич към народа
Годива
~~Една жена~~ (чрез ~~едногодишна~~ години) —
Прегнала на престоржий град в Ковентри!
Когато бил наложен данък
На бедния град, и ~~съсипана~~ се от орда
Търпяла нашъсе с сълзи народ.
Та и възпротивила много Годива
„Ако изходът — не да пустее от глад!“ —
Тя при съпруга си отиде. Градът гладът